

بانوی ایران در دربار دهلی

۲۳ بهمن ۱۳۹۴ ساعت ۲۱:۰۶

هشتم فوریه سال ۱۶۲۷ بانو «نورجهان» همسر ایرانی جهانگیرشاه امپراتور گورکانی هند کودتای ژنرال محبت خان فرمانده پادگان دهلی را برضد شوهرش سرکوب و توطئه گران را به بند کشید. هنگام کودتا، جهانگیرشاه در بستر بیماری بود و ژنرال محبت خان در نظر داشت که پس از پیروزی کودتا، «خرم» پسر نابینای شاه را بر تخت بنشاند و خود، عملاً صاحب اختیار هند شود؛ حال آن که «اورنگ زیب» پسر دیگر جهانگیرشاه شایستگی بیشتری داشت و با فساد و خودسری دولتمردان مخالف بود.

جوان و تاریخ- گفتگو و تاریخ شفاهی

هشتم فوریه سال ۱۶۲۷ بانو «نورجهان» همسر ایرانی جهانگیرشاه امپراتور گورکانی هند کودتای ژنرال محبت خان فرمانده پادگان دهلی را برضد شوهرش سرکوب و توطئه گران را به بند کشید. هنگام کودتا، جهانگیرشاه در بستر بیماری بود و ژنرال محبت خان در نظر داشت که پس از پیروزی کودتا، «خرم» پسر نابینای شاه را بر تخت بنشاند و خود، عملاً صاحب اختیار هند شود؛ حال آن که «اورنگ زیب» پسر دیگر جهانگیرشاه شایستگی بیشتری داشت و با فساد و خودسری دولتمردان مخالف بود. جهانگیرشاه بسال ۱۶۰۵ پس از درگذشت پدرش اکبرشاه بر جای او نشسته بود و چهار پسر به نام های خرم، خسرو، دارا شکوه، و اورنگ زیب داشت. نورجهان که نام او قبلاً «نورالنساء» بود همسر دوم جهانگیرشاه بود. از علاقه جهانگیر شاه نسبت به همسر ایرانی اش با وجود دو شکست نظامی از ایران در دهه ۱۶۲۰ در منطقه قندهار کاسته نشده بود و پدر او را هم به وزارت منصوب و از کمک به گسترش فرهنگ، هنر و ادب ایرانی در هند فرو گزار نکرده بود. جهانگیر شاه که از اواخر سال ۱۶۲۶ میلادی بیمار و بستری شده بود ۲۸ اکتبر ۱۶۲۷ درگذشت. پیش از بیماری او هم، امور کشور عملاً در دست نورجهان بود، زیرا جهانگیرشاه به علم و هنر و ادب بیش از سیاست علاقه داشت «توماس رو Roe Thomas» انگلیسی در خاطرات خود از اقامت در هند نوشته است که به سبب بی علاقه‌گی جهانگیرشاه به امور سیاست، در بیشتر سالهای سلطنت او، زمام امور هند عملاً در دست همسرش بانو «نورجهان» دختر اعتمادالدوله ایرانی بود که زنی باهوش و جسور بود و اطلاعات منطقه ای و تاریخی فراوان داشت. به نوشته توماس رو، جهانگیرشاه پژوهشهای علمی و بحث و همنشینی با دانشمندان و ادیبان را بر کار سیاست ترجیح می داد. یک نمایشگاه بزرگ مینیاتور و یک هزار و ۴۰۰ نقاشی ترسیم شده بر پرده داشت. زبان دربار او «فارسی» بود و شاعران فارسی گو بیش از شاعران هندی به آنجا رفت و آمد داشتند. نورجهان تمعداً از داخل حرمسرا حکومت می کرد؛ زیرا که نمی خواست مقامات اداری به او دسترسی داشته باشند، چاپلوسی کنند، دروغ بگویند و نظر او را تغییر دهند. او حتی احکام اعدام را از جانب شوهرش امضاء می

کرد. نورجهان از همان نخستین روز ازدواج با جهانگیرشاه، کار اندرز دادن به او را آغاز کرده بود

آدرس مطلب :

<https://www.cafetarikh.com/news/۲۲۹۵۰/دہلی-دربار-ایران-بانوی/>